

опановують знаннями, вміннями і навичками, якими має оперувати майбутній лікар;

10) особи, які навчаються, знайомляться з основними обов'язками, котрі потрібно виконувати майбутньому лікарю в межах професійно-спрямованої ІТ-компетентності;

11) майбутні фахівці, вирішуючи навчальні і професійно-спрямовані завдання, покладаються на досвід, отриманий у процесі формування ІТ-компетентності; 12) особи, які навчаються, знайомляться з основними вимогами, що висуваються до ІТ-компетентності майбутніх лікарів; 13) суб'єкти освітнього процесу, формуючи ІТ-компетентності, знаходять нові способи вирішення навчальних і професійно-спрямованих завдань; 14) майбутні фахівці використовують нестандартні способи формування ІТ-компетентності з огляду на її використання в майбутній професійній діяльності; 15) особи, які навчаються, досить рідко звертаються по допомогу, зіштовхнувшись з професійно-спрямованою проблемою під час вирішення завдання в процесі формування ІТ-компетентності.

Можна стверджувати, що за умови формування ІТ-компетентності під час навчання зазначеній ДПНП професійне самовизначення майбутніх лікарів є одночасно динамічним процесом самостійного узгодження досягнутих, але ще не реалізованих можливостей і результатом їх загального професійного розвитку як суб'єктів майбутньої професійної діяльності.

Професійне самовизначення за умови набуття ІТ-компетентності майбутніми лікарями спрямоване на формування в них позитивно-особистісного відношення як до майбутнього фаху, так і до себе, як його представників, що забезпечується сформованістю професійних намірів та їх узгодженістю із загальними інтересами суб'єктів освітнього процесу.

Список використаних джерел

1. Адыширин-заде К. А. Профессиональное самоопределение будущих врачей. Погляд вверху световната наука – 2010: материалы за VI Международна научна практична конференция. 2010. Т. 17. С. 20-23. URL: http://www.rusnauka.com/36_PWMN_2010/Pedagogica/74536.doc.htm.
2. Адыширин-заде К. А. Профессионально-ориентированный подход к самоопределению будущих врачей.

Вектор науки ТГУ. 2010. № 1 (1). С. 7-10. 3.Гайдаров Г. М., Макаров С. В., Алексеева Н. Ю., Мавская И. В. Социологическая оценка профессионального самоопределения будущих врачей. Acta Biomedica Scientifica. 2018. Т. 3. № 1. С. 105-110. doi: 10.29413/ABS.2018-3.1.16. 4.Добровольська А. М. Дослідження професійного самовизначення майбутніх лікарів і провізорів у процесі формування ІТ-компетентності. ScienceRise. Pedagogical Education. 2017. № 2. С. 22-31. 5.Заболотная С. Г. Ценностное самоопределение будущего врача в медицинской профессии. Современные проблемы науки и образования. 2016. № 4. URL: <http://www.science-education.ru/ru/article/view?id=24971>. 6.Микиртичан Г. Л. О формировании профессионального самоопределения будущих врачей. Педиатр. 2014. Т. V. № 2. С. 95-101.

Ю. М. Казаков, Т. А. Трибрат, О. О. Гончарова

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

У сучасному світі особливого значення набуває виховання активного, громадянина, особистості, здатної до постійного самовиховання та саморозвитку, спроможної реалізувати свій потенціал на користь суспільству. Сучасне широке впровадження наукових технологій у всі галузі, зокрема у сферу медичного обслуговування населення, не тільки змінили умови трудового процесу, а й високо підняли планку вимог до випускників вищих медичних закладів.[8]

Нині система охорони здоров'я перебуває в пошуку шляхів виходу з кризової ситуації та побудови нової моделі, наближеної до європейських стандартів. І цей процес обов'язково потребує зміни парадигми базової середньої та вищої медичної освіти [3].

В умовах стрімкого розвитку інноваційних технологій та доказової медицини, 38 впровадження в практику роботи закладів охорони здоров'я нових методів лікування і діагностики захворювань, новітніх інформаційних і сучасних телемедичних технологій, що дають змогу працювати в єдиному професійному світовому чи європейському просторі, на часі гостро постають питання реформування системи ме-

дичної освіти.

Наразі система освіти має певні складнощі та протиріччя. В сучасному світі освіта є пріоритетною сферою людської діяльності, значні досягнення якої лягли в основу глобальних соціальних та науково-технологічних суспільних змін. І освіта найшвидше реагує на всі ті зміни, які відбуваються у суспільстві.

Підвищення якості професійної підготовки майбутніх лікарів відповідно до світових і загальноєвропейських стандартів з метою посилення конкурентоспроможності вітчизняної вищої медичної освіти, оптимізації умов для міжнародної мобільності студентів-медиків і розширення можливостей українських медичних фахівців на вітчизняному та міжнародному ринках праці зумовлені, проголошенням Україною курсу на євроінтеграцію.

Україна має доволі розвинену мережу вищих медичних навчальних закладів різного рівня акредитації, яка готує спеціалістів для потреб вітчизняної охорони здоров'я, а також фахівців для інших країн світу.

Медична освіта забезпечується мережею медичних, фармацевтичних і стоматологічних коледжів, інститутів, академій та університетів, у яких здійснюється середньо-спеціальна та вища фахова підготовка, перекваліфікація та вдосконалення майстерності, а також післядипломна освіта медичних кадрів різного рівня.

Враховуючи специфіку організації та запровадження дистанційного навчання для медичних фахівців можна окреслити низку проблем, які потребують вирішення [3, 7] Зокрема: 1) недостатня відповідність освітніх послуг вимогам суспільства, потребам ринку праці; 2) недостатнє матеріально-технічне та науково-методичне забезпечення, недостатня підготовка слухачів кадрів до використання у навчальному процесі сучасних засобів навчання та інформаційно-комунікаційних технологій; 3) впровадження у систему освіти новітніх технологій та технічних засобів без належного наукового обґрунтування, науково-методичного супроводу; 4) низький рівень фінансово-економічного забезпечення післядипломної освіти.

Зважаючи на все вищезгадане уряд України зазначив одними з основних завдань Національної стратегії розвитку освіти [1,7]: 1) системне підвищення якості освіти на інноваційній основі; 2) модернізація та впровадження професійних стан-

дартів у відповідності до світового досвіду, вимог європейського ринку праці, оновлення класифікатору професій; 3) розробка ефективної системи навчально-методичного забезпечення освіти; 4) створення умов для розвитку індустрії сучасних засобів навчання (навчально-методичних, електронних, технічних, інформаційно-комунікаційних тощо).

Українська вища медична освіта визначила свій шлях розвитку, нерозривно пов'язаний з європейською спільнотою, але він також потребує відповідних реформ, передусім, наповнення професійної підготовки майбутніх лікарів інтернаціональним змістом [5]. Він полягає, як зазначено в Національній стратегії розвитку освіти в Україні на 2012–2021 рр. [8], у формуванні нового громадянина України і світу з високим рівнем поваги і толерантності у ставленні до носіїв різних мов і культур. Відповідно до таких вимог потребують змін як навчальні програми, так і вся концепція викладання навчальних дисциплін у сучасних медичних університетах. Вона повинна стати принципово іншою, оскільки в основу сучасного навчального процесу на теренах Європи покладена компетентнісна модель освіти, яка забезпечує єдиний погляд на оцінювання навчального результату випускників у країнах, які приєдналися до нього, – набуття відповідних до вимог професії компетентностей [6]. Їхня інтеграція з іншими важливими чинниками формує професійну компетентність фахівця відповідної галузі, проте умови її реалізації в міжнародному просторі потребують додаткових знань, умінь і компетентностей [5].

Список використаних джерел

1. Національна доктрина розвитку освіти в Україні у XXI ст.: Затв. Указом Президента України від 17 квітня 2002 р. № 347 // Освіта України. – 2002. – 23 квітня (№ 33).
2. Астахова В. Система освіти України в пошуках відповідей на глобальні виклики епохи / В. Астахова // Харківський гуманітарний університет «Народна українська академія». - <http://library.uipa.kharkov.ua>.
3. Беззуб І. Сучасний стан та перспективи розвитку медичної освіти в Україні <http://nbuviar.gov.ua/>.
4. Варталян Ф. Е. Управління ЛПУ. Загальні питання. Пріоритетний національний проект і Концепція розвитку охорони здоров'я / Ф. Е. Варталян // Загальні економічні питання. Охорона здоров'я. - 2008. - № 1.
5. Левчук Л. В. Тенденції світового розвитку вищої освіти / Л. В. Левчук //

Publish journal РГПУ. - <http://rspu.edu.ru/university>. 6 Москаленко В.Ф. Нано-біотехнології та наномедицина як концептуальний фактор і дидактичний ресурс для інноваційного розвитку вищої медичної освіти / В.Ф. Москаленко, А.І. Єгоренко, А.П. Яворівський // Національний медичний уні-

верситет імені О. О. Богомольця. XVIII-а конференція Нано-біотехнології та наномедицина як концептуальний фактор і дидактичний ресурс для інноваційного розвитку вищої медичної освіти. - <http://www.mce.su/rus/archive>. 7. Система управління якістю медичної освіти / [І.Є. Булах, О.П. Волосовець, Ю.В. Вороненко та ін.]. – Дніпропетровськ: АРТ-ПРЕСС, 2003. – 212 с.

8.Ходжаян А.Б.-Особенности организации эффективной самообразовательной деятельности студентов в медицинском вузе/А.Б.Ходжаян , Н.В.Агранович //Фундаментальные исследования. - 2011 .-№ 11.-с.145-153.